

indrømme dem den lille Ret, hvormed der her er Tale. Er det for besværligt for dem, at indhente Biskoppens eller Ministerens Samtykke i de Tilfælde, hvor dette behøves, saa taber den Ret, de vilde kunne faae igjennem et saadant Samtykke, sin Betydning for dem, men der er jo andre Bestemmelser i Loven, som kunne være af Bigtighed for dem, og hvorfor da ikke ogsaa give dem Del i disse Bestemmelser. Jeg tror i det Hele, at vi have saa sørgelige Erfaringer for, hvad det kan føre til, at der er Dele af Landet, som ikke have haft Lovene sammen med os, at vi bør gjøre os Umage for, at hele Riget saavidt muligt faar den samme Lovgivning, saa at vi kun gjøre Undtagelser, hvor tvungende Grunde tale derfor. Vi have jo ogsaa her i Rigsdagen, i begge Thing, Repræsentanter for Færøerne, saa vi altsaa meget vel kunne give Bestemmelser for denne Del af Riget, uden at spørge Lagthinget. Det kan være naturligt, hvor der er grundet Tvivl om, hvorvidt det er usikkert at give en Lovs Anvendelse paa Færøerne, da først at spørge Lagthinget om dets Mening, men hvor en saadan Tvivl ikke er tilstede, er det ligesaa naturligt at undlade denne Henvendelse til Lagthinget. Biser der sig da en eller anden Ulempe, som vi ikke have set den Gang, vi behandlede Loven, saa kan der ske Forandring deri, efterat Lagthinget har faaet Loven at se, naar det andrager derom; den kan da foregaa, hvis Rigsdagen vil det, og der er altsaa ikke slet nogen stor Ulykke.

Der staar nu ikke Andet for mig tilbage at berøre end et lille personligt Mellemværende mellem den ærede Minister og mig. Ministeren anseede i meget stærke, ja bittere Udtryk over den Maade, hvorpaa jeg havde stillet mig til nogle af Vædringsforslagene, og han sammenlignede denne min Stilling med, hvad jeg havde sagt ved Sagens første Behandling. Jeg tror imidlertid, at hvis Ministeren med lidt mere Belvillie, end han ved denne og flere andre Leiligheder har vist sig overfor mig, havde hørt paa, hvad jeg sagde, saa vilde han have set, at han aldeles ikke var i sin Ret. Jeg har ikke sagt, at jeg vilde modsætte mig Loven, saafremt det Forslag, der er stillet under Nr. 12, blev vedtaget, men jeg har

sagt, at der var blandt de stillede Vædringsforslag Bestemmelser af en saadan Betydning, at der var Medlemmer i Udvalget, som i det Tilfælde, at disse Forslag vedtoges, vilde foretrække, at Loven kom til at hvile til senere og bedre Tider. Jeg har ikke engang sagt, at jeg hørte til disse Medlemmer, og endnu mindre har jeg givet denne Betragtning Anvendelse for mit Vedkommende paa det enkelte omtalte Punkt. S Dyrigt skal jeg sige, hvad jeg allerede har sagt før, at for mig gjaldt det f. Ex. om Forslaget under Nr. 13, og med Hensyn til Forslagene under Nr. 9 og 11 have vi allerede hørt, at der er Medlemmer af Udvalget, som have stor Betænkelighed ved at gaa ind paa dem. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 12 har jeg for mit Vedkommende Intet udtalt. Jeg skal erkende, at den ærede Minister viste megen Belvillie mod Lovforslaget ved 1ste Behandling, og jeg vilde kun ønske, at jeg kunde sige det Samme om den Maade, hvorpaa han har stillet sig overfor Udvalgets Forslag og mine Udtalelser her ved anden Behandling. Forslagene under Nr. 9 og 11, hvorpaa Ministeren nu lægger saa megen Vægt, omtalte han ikke ved første Behandling; havde han dengang nævnt dem, er det muligt, at ogsaa mine Uttringer vare faldne anderledes. Endmere vilde dette være slet, hvis han efter at have hørt en saadan Begrundelse som den, der blev givet idag af det ærede Medlem for Kjerteminde (Høyer Møller), havde udtalt sig med samme Bestemthed som i Dag mod Forslaget under Nr. 12. Jeg kan forstaa, at den ærede Minister kan være meget imod dette Forslag, naar han lægger det ind deri, som han lagde i det, men jeg kan ikke forstaa det, naar han kun lægger det i Forslaget, som i Virkeligheden ligger deri. Hvis der imidlertid skulde være nogen Banstikighed forbunden med dette Forslag, saa vilde det meget let kunne ændres derved, at Valgmenighedsmedlemmer undtages fra den Ret, som der i Forslaget er tillagt Sognebaandsløbere. Naar jeg har udtalt mig, som jeg gjorde ved første Behandling, nemlig at jeg ønskede, at Loven maatte gaa igjennem, saa var det, fordi jeg mente, at vi maatte, som den ærede Minister sagde, ønske en jevn og rolig Advif-